

El llenguatge

Els ericons

23/VII/1978

D'Erinaceus europaeus) i l'erició clar (*E. algirus*). Fins i tot, doncs, prescindint dels ericons de mar, resulta que erició no és un nom específic sinó genèric.

D'ericons de mar n'hi ha també diverses espècies, algunes de les quals són usualment conegudes amb el nom de garotes. Segons l'Alcover-Moll, designant l'erició de mar seria més conegut el terme garoina que no pas garota però no ho confirmen pas ni els altres repertoris lexicogràfics (el Fabra, la Gran Enciclopèdia i el Salvat dediquen àmplia atenció a garota i desconeixen garoina), ni la informació que en tenim de la costa de l'Alt Empordà, on la garota és un animal no únicament temut pels banyistes sinó passablement apreciat pels gastrònoms.

Eriçó és també un terme botànic, que designa dues espècies vegetals diferents, de forma fàcilment imaginable.

No és pas infreqüent que dels ericons hom en digui «ericos», és a dir, que converteixi el mot agut en un mot pla. La influència de la forma del castellà hi és evident. Si en un text imprès llegim, tal com acabem de fer, «ericos» en lloc de ericons, sempre ho podem atribuir a una fàcil errada tipogràfica —la simple omissió d'una n— com tantes ens en passen a tots plagats. Però més aviat sembla el reflex d'una forma errònia de la llengua parlada, la qual, si més no, pot contribuir a confirmar l'error en alguns lectors. Es bo de recordar, doncs, que en tots els casos la forma correcta catalana és ericó, que fa en el plural ericons; de la classe i de la mena que siguin. Notem, d'altra banda, que aquesta discrepància prosodica entre el català i el castellà no es pas excepcional: uns casos anàlegs són flasco i «frasco», sauió i «sabuio», pao i «pavo».

Albert Jane